

„Issa õnnistamine finnitab laste foiad, agga emma ahwardamine ja ärrawandumine kiskub nende allused ümber. Lapse au on temma isä auustussest, ja üks emma, mis ärrateotud, on laste teotusseks. Laps, olle abbiks omma isäle temma wannuses, ja ärra kurwasta tedda temma ello aial. Eht ta melest nõdraks lähhäks, siis ärra a-u sedda mitte, keik omma joudo möda. Sest halle meel isä wasto ei sa mitte unustud, ja so emma pattude pärrast, mis sa kannatand, pead sa siigima.“ — Kes ommad libhased wannemad armastab, se armastab ühtlaste Jummalat, sest et temma tännosikko melega tunneb, et helde Issa taewas temmale ni lahked wannemad, kedda südda rõmoga armastab, armust on annud. Kes agga jälle täis armastust on nende wasto, kes tedda on sünnitanud, selle peäle langewad mitmel wiisil Jummalat rohket õnnistamisest, mis temmale keia ennamieste arwa-

liffuks sawad siis, kui temma maiapidaja on ja issegi wannemaks on sanud. Eht siis temma ommad lapsed sedda temmale nende armastusse melega tassuwad, sest et nemmad sedda lahket kombet omma isä ja emma käest norest on õppinud.

Agga hirmus on ka jälle Jummalat kättemaksminne nende wasto, kes kui tännamatta ja tiggedad lomad ommad libhased wannemad põlgwad, neid pilkawad ning naerwad, ja neile nende rasket ello otsa toidusse püdo, nurrisemisse, hädda ja wae-waga kibbedaks tewad. Nende hallastamatta ommad lapsed sawad neile kurjaks kätte tassutajaks. Wõtke ogga silmad lahti ja wadage enneste ümber, siis sate sedda selgeste nähha, et se willets luggu tõssine sanna on, kui teie agga ei olle mitte hopis pinmedussega kaetud, ja kui ei olle ka mitte sellesamma asja pärrast süalluseks ennast teinud. Sest igga sü, mis omma süddame peäl kanname, se